

har, at en Mand kan bruge sit Gevær, men kun erindre om, at der er mange andre Ting, en Infanterist maa lære end det at kunne bruge sit Gevær, og dertil maa det ikke glemmes, at det at kunne bruge sit Gevær paa Skydepladsen er Et, men et Andet er at kunne bruge det i Krigen. Her er det netop hvor Uddannelsen har sin Betydning, thi hvad vi skulle lære den unge Mand, er, ikke alene at bruge Geværet, men hos ham at skabe en Personlighed, der har Mod til at bruge Geværet, naar Faren truer, saaledes som vi have lært ham at bruge det paa Skydepladsen. Der er et æret Medlem, der ryster paa Hovedet, men jeg vil sige det ærede Medlem, at det netop er den Opgave, Uddannelsen af Personligheden, som Skolen skal begynde med, men vi skulle fortsætte (Udførelse). Det er ikke hermed min Hensigt at reise nogen Bestylning mod Mandskabet, jeg tror kun at have sagt Noget, der ikke kan modbevises, det er en Sandhed, at det ikke alene kommer an paa Færdigheden og Vonen til at bruge Geværet, men at det tillige kommer an paa Personligheden, paa Mod til at bruge det, naar Faren er for Haanden. Dertil hjælper Uddannelsen i en væsentlig Grad, og dette er ogsaa erkjendt alle andre Steder. Hvis det blot gjaldt om at tilveiebringe en Dressur, det og ikke Andet, kunde man nøies med en kortere Tjenestetid, men det er ikke Dressuren, det alene kommer an paa. Jeg skal eksempelvis nævne, at hvis det blot gjaldt om at lære en Mand, paa hvilken Maade han skulle tage Opstilling ved et Gjørde, og hvorledes han skulle bruge sit Gevær ved Gjørdet, saa vilde det meget hurtigt kunne læres, idet man kunde indskrænke sig til paa Dvælsespladsen at indøve dette og tillige lære ham, at naar der blev kommanderet: „reis op, fremad“, saa skal han reise sig op, springe over Gjørdet og løbe fremad. Det kan læres som Dressur, men kun gjentagen Dvælselse kan gjøre det til Bane, saaledes at han i det virkelige Dødblik udfører, hvad han skal, fordi han ikke kan Andet. Og her er Forbelen ved den længere Tjenestetid, thi de Discipliner, som Soldaten skal lære, er der ingen Forskjel paa i de forskjellige Lande, den tydske, den danske og den franske Soldat skal lære akkurat det Samme, der kan ikke slaas af paa Noget, men til hvilken Grad det Lærte er gaaet op i Blodet, det viser sig først, naar Kuglerne pibe om Ørene, og er Uddannelsesstiden kort, saa kan dette kun ske derved, at den unge Mand kommer til os som en fuld Personlighed. Der har ofte været Tale om, hvorledes man skulle tilveiebringe den evige Fred. Maatte kunde dette Maal naas, naar vi engang kom saa vidt, at Soldaten brugte sit Gevær ligeoverfor Fjenden, som han bruger det paa Skydepladsen, maatte vilde saa Krigen ophøre, fordi Tabene vilde blive saa enorme, at Ingen længere vil indlade sig paa at gaa i Krig. (Kl. Bernsten: Det er en

Overdrivelse!). Saa, maatte er det ogsaa temmelig stærkt. Jeg maa maatte, naar Taler er om Uddannelsesstidens Varighed, gjøre opmærksom paa, at man ogsaa maa huske paa den Forandring, der er foregaaet i de senere Aar med Hensyn til Fægtningsmaaden. Tidligere kunde Infanteriet føres sluttet under en eneste Føyers Kommando mod Fjenden, og da kunde man ogsaa forlange mindre Uddannelse af Manden, thi en stor Del af det, han skulle gjøre, udførte han tilbørlig mekanisk, Alt skete paa Kommando; nu er derimod den enkelte Mand paa mange Omraader fuldt overladt til sig selv, efter som den eneste Form at kæmpe paa nu er Skeden, hvor Fjeringen, der kan gives, er en Anvisning fra den vedkommende Fører, i hvilken Retning Bevægelsen skal gaa, medens Maaden, hvorpaa Soldaten skal komme fra det ene Sted til det andet, væsentligt maa blive hans egen Sag, og den Behændighed og Hurtighed, hvormed han forstaar at bevæge sig fra det ene Sted til det andet, kort sagt at bevæge sig paa i Terrainet, den maa der ved Uddannelsen lægges megen Bægt paa, fordi det kan koste ham Livet, naar han ikke har opnaaet den i tilstrækkelig Grad. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds sagde, at en tidligere Krigsminister havde anset 5 Maaneder for at være tilstrækkelig. Denne Udtalelse er lidt kommen frem, men er altid urigtig. Vi have aldrig havt nogen Krigsminister, der har sagt, at 5 Maaneder vare tilstrækkelige til at uddanne en virkelig Soldat. Jeg formoder, at det ærede Medlem refererer sig til Forhandlingerne her 1874—75, da der blev foreslået et Lovforslag om Hærens Ordning. Den daværende Krigsminister sagde, at man herften paa 5 eller med 6 Maaneder kunde uddanne virkelige Soldater, og derfor kunde man ligesaa gjerne tage 5, men den daværende Krigsminister har aldrig talt om at uddanne virkelige Soldater paa 5 Maaneder. Man kan ligeoverfor Uddannelsen gaa to Veie. Man kan fastsætte en længere Tjenestetid og saa Indtælbelses eller en kort Tjenestetid og flere Indtælbelses, men man kan ikke fastsætte en kort Tjenestetid og een Indtælbelse, thi det Resultat, man vilde opnaa derved, vilde ikke være tilfredsstillende. Har man kun en kortere Uddannelsesstid, vil det være nødvendigt ved hyppige Indtælbelses at repetere det Lærte, for at man kan være vis paa, at det ikke bliver glemt igjen. Hvad Garnisonstjenesten angaar, kan jeg i alt Væsentligt slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds udtalte. Jeg har aldrig været af den Ansigtspunkt, at Garnisonstjenesten var skadelig, tværtimod anser jeg den for nødvendig, men vel at mærke, her er ikke Tale om Bagtjenesten. De Herrer sætte bestandig Garnisonstjenesten og Bagtjenesten i Forbindelse med hinanden, men Forholdet er det, at udenfor Kjøbenhavn spiller